Lietas Nr. A420490513
Lietas arhīva Nr. AA43-1184-15/19

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2015.gada
27.oktobrī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesnese referente K.Krastiņa,
tiesneši M.Vīgants un A.Zariņa

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. A/ pieteikumu par pienākuma uzlikšanu Liepājas pilsētas domei atlīdzināt /pers. A/ morālo kaitējumu 14 228,72 *euro* apmērā, sakarā ar /pers. A/ apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2014.gada 13.maija spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Liepājas pilsētas domes (turpmāk – Dome) Sociālā dienesta (turpmāk – Dienests) 2013.gada 4.marta lēmumu Nr.2-10/1/563 (turpmāk – Sākotnējais lēmums) atteikts izskatīt /pers. A/ 2013.gada 21.februāra iesniegumu trūcīgas ģimenes statusa noteikšanai, jo nav iespējams pārbaudīt /pers. A/ identitāti viņa personu apliecinoša dokumenta neesamības dēļ (/pers. A/ izdotajai nepilsoņu pasei 2013.gada 24.janvārī beidzies derīguma termiņš).

Nepiekrītot Sākotnējam lēmumam, /pers. A/ to apstrīdēja, vienlaicīgi prasot atlīdzināt morālo kaitējumu Ls 10 000 (14 228,72 *euro*) apmērā.

[2] Ar Domes 2013.gada 28.jūnija lēmumu Nr.198 (prot. Nr.9, 30.#) (turpmāk – Lēmums) atcelts Sākotnējais lēmums un noraidīts /pers. A/ iesniegums par morālā kaitējuma atlīdzināšanu.

Lēmumā secināts, ka konkrētajā gadījumā /pers. A/ identitāti bija iespējams pārbaudīt, jo viņš arī iepriekš vairākkārt vērsies Dienestā un saņēmis sociālo palīdzību.

Dome nav konstatējusi tiešu cēloņsakarību starp Dienesta rīcību un /pers. A/ nodarīto morālo kaitējumu, tāpēc viņa iesniegums par morālā kaitējuma atlīdzināšanu noraidīts.

[3] Administratīvajā rajona tiesā 2013.gada 29.jūlijā saņemts /pers. A/ pieteikums par labvēlīga administratīvā akta, ar kuru viņam tiktu atlīdzināts morālais kaitējums, izdošanu.

No pieteikuma satura izriet, ka pieteicējs morālā kaitējuma nodarīšanu saista ar Sākotnējo lēmumu. Pieteicējs norāda, ka Dienests viltoja dokumentu, kas dod tiesības izlemt par pases likumību, lai liegtu pieteicējam izmantot tiesību normās paredzētās tiesības, tādā veidā neizskatot katru tiesību aizskārumu.

[4] Ar Administratīvās rajona tiesas 2014.gada 13.maija spriedumu pieteikums noraidīts.

Spriedums pamatots ar turpmāk minētajiem apsvērumiem un argumentiem.

[4.1] Tiesa konstatēja, ka pieteicējs 2013.gada 21.februārī vērsies Dienestā ar iesniegumu trūcīgas ģimenes statusa noteikšanai. Ar Sākotnējo lēmumu pieteicējam bija atteikts izskatīt iesniegumu trūcīgas ģimenes statusa noteikšanai tādēļ, ka Dienestam nebija iespējams pārbaudīt pieteicēja identitāti, jo pieteicējam nebija derīgas pases.

Dome šādam Dienesta viedoklim nepiekrita un ar Lēmumu Sākotnējo lēmumu atcēla, Lēmumā norādot, ka pieteicēja identitāti varēja pārbaudīt arī savādāk un ka Dienestam nevajadzēja būt šaubām par pieteicēja identitāti, ņemot vērā, ka pieteicējs iepriekš vairākkārt vērsies Dienestā.

[4.2] No pieteicēja pieteikuma un tiesas sēdē paskaidrotā tiesa secināja, ka pieteicējs vēlas saņemt morālā kaitējuma atlīdzinājumu par to, ka sākotnēji Dienests atteicās izskatīt viņa 2013.gada 21.februāra iesniegumu.

Ar Lēmumu Sākotnējais lēmums ir atcelts, tādējādi tiesa secināja, ka Dome to uzskatīja par prettiesisku.

Tiesa konstatēja, ka vēl pirms Lēmuma pieņemšanas pieteicējam a r 2013.gada 9.aprīli piešķirts trūcīgas ģimenes statuss, tādējādi iestādes ietvaros jau līdz Sākotnējā lēmuma pārskatīšanai augstākā iestādē pieteicējs ir saņēmis to labumu, kuru vēlējies saņemt, vēršoties Dienestā ar 2013.gada 21.februāra iesniegumu.

Tiesa nepiekrita pieteicēja tiesas sēdē paustajai nostājai, ka Dienesta 2013.gada 9.aprīļa izziņa Nr.6-12/584 par atbilstību trūcīgas ģimenes statusam nav ņemama vērā šīs lietas izskatīšanā. Pieteicēja mērķis, vēršoties Dienestā, bija panākt trūcīgas ģimenes statusa noteikšanu, kas sākotnēji pieteicējam tika nepamatoti atteikts, kā dēļ, pieteicēja ieskatā,

viņam nodarīts morāls kaitējums. Tādējādi, vērtējot pieteicējam nodarīto kaitējumu, tiesai ir jāpārbauda, cik ilgi pieteicējam nepamatoti bija liegta iesnieguma izskatīšana trūcīgas ģimenes statusa noteikšanai. Līdz ar to Dienesta 2013.gada 9.aprīļa izziņai Nr.6-12/584 par atbilstību trūcīgas ģimenes statusam ir nozīme šīs lietas izskatīšanā.

[4.3] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 92.pantu ikviens ir tiesīgs prasīt atbilstīgu atlīdzinājumu par mantiskajiem zaudējumiem vai personisko kaitējumu, arī morālo kaitējumu, kas viņam nodarīts ar administratīvo aktu vai iestādes faktisko rīcību.

Zaudējuma atlīdzinājuma pamatu un apmēra noteikšanas nosacījumus paredz Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likums (turpmāk – Zaudējumu atlīdzināšanas likums). Šā likuma mērķis saskaņā ar 1.panta pirmo daļu ir nodrošināt privātpersonai Latvijas Republikas Satversmē un APL noteiktās tiesības uz atbilstīgu atlīdzinājumu par mantisko zaudējumu vai personisko kaitējumu, arī morālo kaitējumu, kas tai nodarīts ar valsts pārvaldes iestādes prettiesisku administratīvo aktu vai prettiesisku faktisko rīcību.

Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 4.panta pirmā daļa noteic, ka iestāde zaudējumu var nodarīt ar darbību, izdodot prettiesisku administratīvo aktu vai veicot prettiesisku faktisko rīcību, vai arī ar bezdarbību, ja iestādei bija pienākums rīkoties, bet tā prettiesiski nav rīkojusies.

Tādējādi secināms, ka zaudējumu un kaitējuma atlīdzināšanas pamats ir iestādes prettiesisks administratīvais akts vai prettiesiska faktiskā rīcība.

[4.4] Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 5.pants noteic, ka tiesības uz zaudējuma atlīdzinājumu ir cietušajam, proti, privātpersonai, kas ir prettiesiska administratīvā akta adresāts.

Lietā nav strīda, ka pieteicējs ir Sākotnējā lēmuma adresāts.

Cēloņsakarība, kas ir viens no atlīdzinājuma pamatiem, saskaņā ar Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 6.panta pirmo daļu ir objektīva saikne starp iestādes rīcību un tās radītajām laika ziņā sekojošām zaudējumu nodarošām sekām, proti, minētā rīcība rada un nosaka šo seku iestāšanās reālu iespēju un ir galvenais faktors, kas nenovēršami radījis šīs sekas.

Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 11.pants noteic, ka morālā kaitējuma atlīdzinājuma tiesiskais pamats uzskatāms par pierādītu, ja ir pierādīts fiziskās personas tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu aizskārums. Personai ir pienākums norādīt tikai morālā kaitējuma atlīdzinājuma apmēru. No APL 93.panta pirmās daļas (*iesniedzot augstākai iestādei iesniegumu par administratīvā akta apstrīdēšanu, vienlaicīgi var prasīt atlīdzinājumu*) izriet, ka atlīdzinājuma tiesiskais pamats var būt arī prettiesisks sākotnējais lēmums (*sk. Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta (turpmāk – Augstākā tiesa) 2009.gada 26.februāra sprieduma lietā SKA-41/2009 14.punktu*).

Sākotnējā lēmuma prettiesiskumu ir konstatējusi Dome, ar Lēmumu atceļot Sākotnējo lēmumu. Tādējādi, ņemot vērā, ka Sākotnējais lēmums, kura adresāts ir pieteicējs, bija prettiesisks, prezumējams, ka morālais kaitējums pieteicējam ir nodarīts.

[4.5] Tiesa atzina, ka Domes secinājums, ka starp Dienesta rīcību un pieteicējam nodarīto morālo kaitējumu nepastāv tieša cēloņsakarība, konkrētajā gadījumā nav pamatots.

Saskaņā ar Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 14.panta pirmo daļu morālo kaitējumu nosaka atbilstoši aizskarto tiesību un ar likumu aizsargāto interešu nozīmīgumam un konkrētā aizskāruma smagumam, ņemot vērā iestādes rīcības tiesisko un faktisko pamatojumu un motīvus, cietušā rīcību un līdzatbildību, kā arī citus konkrētajā gadījumā būtiskus apstākļus.

Pieteicējs ir norādījis konkrētu morālā kaitējuma atlīdzinājuma apmēru un apstākļus, kas radīja morālo kaitējumu – Dienesta nelikumīgu rīcību, piemērojot nepareizās tiesību normas, tādējādi liedzot pieteicējam sociālo palīdzību.

[4.6] APL 94.panta ceturtā daļa paredz, ka atlīdzināšanas pienākumu attiecīgais publisko tiesību subjekts var izpildīt, atjaunojot stāvokli, kāds pastāvēja pirms zaudējuma vai kaitējuma nodarīšanas, vai, ja tas nav vai nav pilnībā iespējams vai nav adekvāti, samaksājot atbilstīgu atlīdzinājumu naudā.

Tiesa atzina, ka primārais atlīdzinājuma veids ir iepriekšējā stāvokļa atjaunošana, kas var izpausties kā prasītā labvēlīga administratīvā akta izdošana, un izskatāmajā gadījumā pieteicējam pat pirms Lēmuma pieņemšanas jau bija piešķirts trūcīgas personas statuss.

Līdz ar to konkrētajā gadījumā ir atjaunots stāvoklis, kāds pastāvēja pirms zaudējuma vai kaitējuma nodarīšanas, un tiesa neuzskatīja, ka pieteicējam būtu nodarīts būtisks morālais kaitējums, kura atlīdzināšana būtu jāveic naudā.

[5] Par spriedumu pieteicējs iesniedza apelācijas sūdzību, kurā papildus pieteikumam norādīts, ka pirmās instances tiesa neatzina pieteicēja tiesības izpildīt (pielietot) spēkā stājušos Administratīvās rajona tiesas 2012.gada 17.aprīļa un 2012.gada 4.septembra lēmumus, pieteicēja tiesības izteikt noraidījumu tiesnesei. Tiesa bez tiesību normu norādīšanas no lietas materiāliem izņēma dokumentus. Tāpat pirmās instances tiesa neatzina pieteicēja tiesības pielietot pierādīšanas līdzekļus un iesniegt tiesā pierādījumus. Tiesas sēdē pieteicējam tika draudēts, un viņš tika provocēts, kas norāda uz tiesas patvaļu. Tas viss tika darīts ar mērķi spriedumā izmantot tikai viltotos Domes dokumentus, tādējādi sagrozot patiesību un nodarot kaitējumu pieteicējam un Latvijas valstij.

Morālais kaitējums radies, jo Dome liedza pieteicējam izmantot viņa tiesības pielietot materiāli tiesiskās normas.

[6] Dome apgabaltiesai iesniegtajos paskaidrojumos pieteicēja apelācijas sūdzību neatzīst un uzskata to par nepamatotu un noraidāmu.

[7] Saskaņā ar APL 245. un 304.panta pirmo daļu lieta tiek izskatīta rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[8] Pārbaudījusi un novērtējusi lietā esošos pierādījumus to kopsakarā ar apelācijas sūdzību un procesa dalībnieku paskaidrojumiem, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka apelācijas sūdzība ir nepamatota un pieteicēja pieteikums ir noraidāms.

[9] Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesa ir pareizi konstatējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, kas atreferēti šā sprieduma [4.1]-[4.4] punktā un pirmās instances tiesas sprieduma pamatojums minētajā daļā ir pareizs un pietiekams, līdz ar to Administratīvā apgabaltiesa saskaņā ar APL 307.panta ceturto daļu pievienojas pirmās instances tiesas lietas apstākļu konstatējumam un sprieduma motivācijai šajā daļā (šā sprieduma [4.1]-[4.4] punkts), to neatkārtojot.

[10] Apgabaltiesa konstatē, ka ar Lēmumu Sākotnējais lēmums atcelts. Lēmumā norādīts, ka Sākotnējais lēmums pamatots ar to, ka, lai ierosinātu lietu trūcīgas ģimenes statusa noteikšanai uz iesnieguma pamata, iestādei primāri jāpārbauda iesniedzēja identitāte, bet /pers. A/ iestādei nevarēju uzrādīt derīgu personu apliecinošu dokumentu (viņa nepilsoņa pases derīguma termiņš bija beidzies 2013.gada 24.janvārī). Lēmumā arī norādīts, ka šāds Dienesta secinājums ir pamatots un no tiesību normām izrietošs, un Dome pievienojās viedoklim par to, ka iesniedzēja identitāte ir jāpārbauda (Lēmuma 2.lapas pēdējā rindkopa, *lietas 5.lapa*). Vienlaikus Lēmumā konstatēts, ka, ņemot vērā to, ka /pers. A/ jau iepriekš vairākkārt vērsies Dienestā un saņēmis sociālo palīdzību, arī šajā gadījumā iestādei vajadzēja un tā varēja identificēt pieteicēju (Lēmuma 3.lapas otrā rindkopa, *lietas 6.lapa*).

Apgabaltiesa konstatē, ka kārtību, kādā persona vai ģimene var tikt atzīta par trūcīgu personu, noteic Ministru kabineta 2010.gada 30.marta noteikumi Nr.299 "Noteikumi par ģimenes vai atsevišķi dzīvojošas personas atzīšanu par trūcīgu".

Saskaņā ar šo noteikumu nosacījumiem ģimenes (personas) atbilstību trūcīgas ģimenes (personas) statusam pašvaldības sociālais dienests novērtē pēc iesnieguma saņemšanas par ģimenes (personas) atzīšanu par trūcīgu (3.punkts); lai novērtētu ienākumus un materiālo stāvokli, iesniedzējs aizpilda un iesniedz pašvaldības sociālajā dienestā iztikas līdzekļu deklarāciju (1.pielikums) (5.punkts); deklarācijā iesniedzējs norāda ziņas par šo noteikumu 1.punktā minētajām personām. Deklarāciju paraksta iesniedzējs, apliecinot deklarācijā norādīto ziņu patiesumu (6.punkts). Noteikumu 1.pielikumā esošajā deklarācijā personai citu ziņu starpā jānorāda arī ziņas par pašu deklarācijas iesniedzēju – vārds, uzvārds, personas kods.

Minēto noteikumu 7.punkts noteic, ka pašvaldības sociālais dienests pārbauda deklarācijā sniegtās ziņas, izmantojot pašvaldības un valsts datu reģistros pieejamās ziņas par ģimeni (personu) vai pieprasot ziņas no valsts un pašvaldību institūcijām, kā arī privātpersonām, ja nepieciešams, pieprasot arī ziņas apliecinošus dokumentus.

Ievērojot minētās tiesību normas, Dienestam, saņemot personas iesniegumu, bija tiesības pārbaudīt ziņas, tostarp par iesniedzēja identitāti, un bija tiesības pieprasīt iesniedzējam dokumentus, kas apliecina viņa sniegtās ziņas par sevi.

Personu apliecinošu dokumentu likuma 2.panta pirmā daļa noteic, ka personu apliecinošs dokuments ir tiesību aktos pilnvarotas valsts pārvaldes iestādes izsniegts dokuments, kas apliecina tā turētāja identitāti un tiesisko statusu; likuma 4.panta pirmā daļa noteic, ka Latvijā ir šādi personu apliecinoši dokumenti: personas apliecība; pase. Likuma 7.panta otrā daļa noteic, ka pagaidu dokuments uz laiku aizstāj personu apliecinošu dokumentu.

No lietas apstākļiem izriet, ka pieteicējs Dienestam nebija uzrādījis ne derīgu personas apliecību, ne derīgu pasi, ne arī pagaidu dokumentu, kas uz laiku aizstāj personu apliecinošu dokumentu.

Ievērojot minētos apstākļus un Personu apliecinošu dokumentu likuma 9.panta pirmajā daļā noteikto personas pienākumu (noteic, ka personas apliecība vai Latvijas pilsoņa vai nepilsoņa pase ir obligāts personu apliecinošs dokuments attiecīgi Latvijas pilsonim vai nepilsonim, kurš sasniedzis 15 gadu vecumu), apgabaltiesa atzīst par pamatotu Lēmuma secinājumu, ka starp Dienesta rīcību, neizskatot pieteicēja iesniegumu par trūcīgas personas statusa piešķiršanu, un pieteicējam radīto kaitējumu nepastāv cēloņsakarība, jo Dienesta vispārīgi tiesiska prasība par personu apliecinoša dokumenta uzrādīšanu nebija tiešs cēlonis pieteicēja iesnieguma neizskatīšanai un ar to saistītajām ciešanām. Apgabaltiesas ieskatā šāda Dienesta atteikuma cēlonis bija paša pieteicēja rīcība, neievērojot tiesību normās noteikto pienākumu par obligātā personu apliecinoša dokumenta esību un attiecīgi neuzrādot šādu derīgu dokumentu Dienestam.

Domes norāde Lēmumā par labas pārvaldības principu ievērošanu un to, ka iestādei iepriekš pieteicējs bija zināms, neizslēdz tiesību normās noteikto prasību ievērošanu, jo vairāk, ka Latvijā fiziskām personām, ievērojot noteiktas formalitātes, ir tiesības mainīt gan savu vārdu, gan uzvārdu.

Tā kā apgabaltiesa nekonstatē cēloņsakarību starp pieteicējam nodarīto kaitējumu un Dienesta rīcību, pieprasot pieteicējam uzrādīt derīgu personu apliecinošu dokumentu un, pieteicējam šo prasību neizpildot, neizskatot viņa iesniegumu, apgabaltiesa secina, ka lietā nepastāv visi tiesiski priekšnoteikumi pieteicēja prasītā morālā kaitējuma atlīdzināšanai, un viņa pieteikums ir noraidāms kā nepamatots.

[11] Pieteicēja apelācijas sūdzībā izteiktos argumentus Administratīvā apgabaltiesa atzīst par nepamatotiem, ņemot vērā turpmāk minētos apsvērumus.

Apelācijas sūdzībā pieteicējs norāda uz vairākiem pirmās instances tiesas procesuāliem pārkāpumiem lietas izskatīšanas laikā. Proti, pieteicējs iebilst par to, ka pirmās instances tiesa nav atzinusi pieteicēja tiesības izteikt noraidījumu pirmās instances tiesas tiesnesei, iesniegt pierādījumus lietā, kā arī tiesas rīcību, nepievienojot lietas materiāliem dokumentus un tiesas sēdē pieļaujot patvaļu, kas izpaudās kā draudēšana un pieteicēja provocēšana.

Pārbaudot lietas materiālus, konstatējams, ka 2013.gada 14., 19. un 27.novembrī, 31.oktobrī, 5. un 8.novembrī, 11.decembrī, 2014.gada 22.janvārī un 6.februārī Administratīvajā rajona tiesā saņemti pieteicēja noraidījumi pirmās instances tiesas tiesnesei K.Brokanei (*lietas 74., 82. – 89.lapa*). Pieteicējs arī tika informēts, ka tiesnesei pieteiktā noraidījuma pamatojums tiks izlemts lietas izskatīšanas laikā (*lietas 75.lapa*).

Tāpat no lietas materiāliem konstatējams, ka pirmās instances tiesas tiesnese K.Brokane pirms lietas izskatīšanas pēc būtības uzsākšanas, tiesas sēdē uzklausot atbildētājas pārstāvja viedokli par pieteiktajiem noraidījumiem, ar 2014.gada 22.aprīļa lēmumu (*lietas 93.lapa*) ir izskatījusi pieteicēja pieteikto noraidījumu un pieņēma lēmumu par noraidījuma nepieņemšanu.

Līdz ar to Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pieteicējam atbilstoši APL 118.pantam tika nodrošinātas tiesības pieteikt noraidījumu pirmās instances tiesas sastāvā esošajai tiesnesei K.Brokanei, un nav arī konstatējams, ka pirmās instances tiesa būtu izskatījusi lietu nelikumīgā tiesas sastāvā.

Tāpat ir noraidāmi apelācijas sūdzībā izteiktie pieteicēja iebildumi par to, ka, izskatot noraidījumu tiesnesei, netika ņemti vērā Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2012.gada 17.aprīļa un divi 2012.gada 4.septembra lēmumi, ar kuriem pirmās instances tiesas tiesnese K.Brokane atstata sevi no pieteicēja trīs pieteikumu izskatīšanas, pamatojoties uz to, ka tiesnese līdz 2011.gada decembrim atradās darba tiesiskajās attiecībās ar Liepājas pilsētas domi – atbildētāju šajā lietā. Šajā sakarā Administratīvā apgabaltiesa norāda, ka tikai tas, ka tiesnese kādreiz ir strādājusi atbildētājas iestādē, nevar radīt pieteicējam tiesisko paļāvību, ka turpmāk visu laiku K.Brokanei, esot tiesneses amatā, jāatstata sevi no lietu, kas ierosinātas pēc pieteicēja pieteikumiem ar atbildētāju – Liepājas pilsētas domi, izskatīšanas. Iepazīstoties ar minēto tiesneses K.Brokānes lēmumu pamatojumu, konstatējams, ka tiesnese sevi ir atstatījusi ne tikai tāpēc, ka ir strādājusi Liepājas pilsētas domē, bet arī tāpēc, ka laika posms, kas pagājis kopš darba tiesisko attiecību izbeigšanas ar domi, ir neilgs un ka viņa vairākkārtīgi sagatavojusi atbildes uz pieteicēja iesniegumiem, tajā skaitā par jautājumiem, par kuriem pieteicējs ir izteicies attiecīgajos pieteikumos.

Ievērojot to, ka līdz pirmās instances tiesas spriedumam ir pagājis pietiekoši ilgs laika posms, kopš tiesnese K.Brokane vairs nestrādā Liepājas pilsētas domē, Administratīvajai apgabaltiesai nerodas šaubas par Administratīvās rajona tiesas tiesneses K.Brokanes objektivitāti un personisko neieinteresētību šajā lietā.

Apstāklis, ka tiesa nav pievienojusi lietai virkni pieteicēja iesniegtos dokumentus, atdodot tos pieteicējam, neliecina par to, ka viņam tika liegtas tiesības iesniegt lietā pierādījumus. Apgabaltiesas ieskatā pirmās instances tiesa atbilstoši APL 149.-152.pantam lietā ir ieguvusi nepieciešamos uz lietu attiecināmus pierādījumus, kas sniedz ziņas par faktiem, kuriem ir nozīme lietas izspriešanā, un iegūtais pierādījumu kopums ir pietiekams lietas izspriešanai.

[12] APL 126.panta ceturtā daļa noteic, ja pieteicējs no valsts nodevas samaksas ar tiesas lēmumu bijis pilnīgi vai daļēji atbrīvots, pieteikuma noraidīšanas gadījumā pieteicējam ir pienākums atmaksāt valstij valsts nodevu pilnā apmērā triju mēnešu laikā pēc sprieduma stāšanās spēkā. Ja pieteicējs triju mēnešu laikā neiesniedz tiesai valsts nodevas apmaksu apliecinošu dokumentu, tiesa sprieduma norakstu nosūta tiesu izpildītājam izpildei.

Ar Administratīvās apgabaltiesas 2013.gada 15.oktobra lēmumu atcelts Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2013.gada 1.augusta lēmums un pieteicējs pilnībā atbrīvots no valsts nodevas Ls 20 apmērā samaksas par pieteikumu (*lietas 30. – 31.lapa*). Savukārt ar Administratīvās apgabaltiesas tiesneses 2014.gada 30.jūnija lēmumu pieteicējs pilnībā atbrīvots no valsts nodevas 56,91 *euro* apmērā par apelācijas sūdzības iesniegšanu samaksas (*lietas 115.lapa*).

Ievērojot minētos apstākļus un pamatojoties uz APL 126.panta ceturto daļu, pieteicējam uzliekams pienākums atmaksāt valstij valsts nodevu par pieteikumu un apelācijas sūdzību 85,37 *euro* apmērā triju mēnešu laikā pēc sprieduma stāšanās spēkā, iesniedzot tiesai valsts nodevas apmaksu apliecinošu dokumentu.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 126.panta ceturto daļu, 245., 307. un 309.pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda

Noraidīt /pers. A/pieteikumu par pienākuma uzlikšanu Liepājas pilsētas domei atlīdzināt /pers. A/ morālo kaitējumu 14 228,72 *euro* apmērā.

Uzlikt /pers. A/ pienākumu atmaksāt valstij valsts nodevu par pieteikumu un apelācijas sūdzību 85,37 *euro* apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamentā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesnese referente *(personiskais paraksts)* K.Krastiņa

Tiesneši *(personiskais paraksts)* M.Vīgants

A.Zariņa

(personiskais paraksts)